

Sygn. akt VI ACa 986/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA Krzysztof Tucharz (spr.)

Sędziowie: SA Jacek Sadowski

SA Jolanta Pyżlak

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Męczkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. S.

przeciwko Spółdzielni Budowlano-Mieszkaniowej (...) w W.

o stwierdzenie nieważności uchwały ewentualnie o uchylenie uchwały

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 marca 2015 r.

sygn. akt IV C 707/14

1. oddala apelację;

2. zasądza od P. S. na rzecz Spółdzielni Budowlano - Mieszkaniowej (...) w W. kwotę 135 zł (sto trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

VI ACa 986/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 lipca 2014 r. skierowanym przeciwko Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej (...) z siedzibą w W. powód P. S. wniósł o stwierdzenie nieważności, względnie uchylenie uchwały Walnego Zgromadzenia Członków Spółdzielni Budowlano – Mieszkaniowej (...) w W. z dnia 14 czerwca 2014 r. nr (...) o podziale nadwyżki bilansowej za 2013 r. oraz o zasądzenie od pozwanej, na jego rzecz kosztów procesu.

Pozwana Spółdzielnia wniosła o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda obowiązkiem zwrotu, na jej rzecz, kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 25 marca 2015 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Pozwana Spółdzielnia prowadzi działalność gospodarczą zgodnie z art. 1 ustawy prawo spółdzielcze i art. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

W dniu 10 grudnia 2013 r. zawarła ona z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę o ustanowieniu służebności przesyłu za wynagrodzeniem na rzecz pozwanej w kwocie 399.750 zł brutto, na gruntach stanowiących własność pozwanej.

W trakcie obrad walnego Zgromadzenia Członków pozwanej spółdzielni w dniu 14 czerwca 2014 r. została podjęta uchwała w sprawie podziału nadwyżki bilansowej za 2013 r. zgodnie z którą, z nadwyżki tej wynoszącej 834.741,50 zł postanowiono przeznaczyć kwotę 332.575,68 zł tj. różnicę pomiędzy pozostałymi przychodami operacyjnymi uzyskanymi z tytułu wynagrodzenia za służebność przesyłu, ustanowiona na nieruchomościach stanowiących własność spółdzielni, zabudowanych budynkami mieszkalnymi i infrastrukturą towarzyszącą oraz przychodami z tytułu zwrotu kosztów windykacyjnych i odsetek ustawowych od lokali mieszkalnych i innymi a kosztami uzyskania ww. przychodów, na pokrycie kosztów utrzymania i eksploatacji nieruchomości w zakresie obciążającym członków spółdzielni, proporcjonalnie do powierzchni lokali używanych przez członków spółdzielni.

Wysokość kwot przeznaczonych w kolejnych latach na pokrycie kosztów eksploatacji i utrzymania nieruchomości, w zakresie obciążającym członków spółdzielni, proporcjonalnie do powierzchni lokali używanych przez członków spółdzielni miała być określona w rocznych planach gospodarczo – finansowych uchwalonych przez Radę Nadzorczą pozwanej Spółdzielni.

Przed przyjęciem spornej uchwały pozwana wyjaśniła, w związku z zapytaniem powoda, że opisana wyżej służebność została ustanowiona na gruntach stanowiących wyłączną własność spółdzielni, jako jej mienie przeznaczone do wspólnego korzystania a nie jako część nieruchomości wspólnej, o której mowa w art. 5 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Sąd Okręgowy uznał, że powództwo było bezzasadne i podlegało w całości oddaleniu.

Jako wadliwą Sąd uznał argumentację powoda, że uprawnionymi do udziału w nadwyżce bilansowej związanej z uzyskaniem przez pozwaną wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu powinny być tylko osoby posiadające spółdzielcze własnościowe prawa do lokali w budynkach powstałych w ramach tzw. (...) dla których elementem kalkulacyjnym wkładu budowlanego były koszty zakupu gruntu przez który przebiega sieć ciepłna lub osoby posiadające spółdzielcze prawa do lokali mieszkalnych w budynkach sąsiadujących z drogą wewnętrzną pod którą znajduje się ta infrastruktura techniczna.

Sąd nie dopatrywał się niezgodności podjętej uchwały z przepisami prawa tj. art. 1 § 1 Prawa Spółdzielczego i art. 5 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Zdaniem Sądu, Spółdzielnia może prowadzić działalność gospodarczą w imieniu swoich członków a wygospodarowana przez nią, z tego tytułu, nadwyżka finansowa podlega zakwalifikowaniu jako inne przychody z majątku Spółdzielni, do których należy m. in. zaliczyć wynagrodzenie za obciążenie gruntów własnych Spółdzielni służebnością przesyłu. Przedmiotowa służebność została ustanowiona na terenie zabudowanym urządzeniami infrastruktury technicznej i drogą stanowiących mienie Spółdzielni, który to obszar nie będzie w przyszłości stanowił części wspólnej nieruchomości budynkowej, lecz zgodnie z art. 40 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych pozostanie własnością pozwanej. Otrzymane przez Spółdzielnię wynagrodzenie jest przychodem Spółdzielni i zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości pozwana zobowiązana jest ująć je w rejestrze sprzedaży opodatkowanej podatkiem VAT i w przychodach do opodatkowania według przepisów ustawy o podatku CIT oraz uwzględnić je w przychodach i wyniku finansowym, a ten po obowiązkowych obciążeniach stanowi, zgodnie z art. 75 Prawa Spółdzielczego nadwyżkę bilansową do podziału. Sporna uchwała nie narusza też zasad współżycia społecznego.

Brak było również przesłanek uzasadniających uchylenie przedmiotowej uchwały.

Pozwana nie dopuściła się bowiem jakichkolwiek zaniedbań oraz naruszenia przepisów dotyczących sposobu zawiadamiania swych członków o walnym zgromadzeniu.

Przepisy ustawy Prawo Spółdzielcze oraz postanowienia statutu pozwanej Spółdzielni nie nakazują zawarcia w projekcie uchwały o podziale nadwyżki bilansowej imiennego wskazania członków i ich udziału w nadwyżce bilansowej.

Ponadto powód nie udowodnił faktu zaistnienia wad oświadczeń woli, które miałyby związek z zaskarżoną uchwałą.

Nadwyżka bilansowa została podzielona przez Walne Zgromadzenie i przeznaczona zgodnie z przepisami ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz § 78 ust. 3 Statutu Spółdzielni na pokrycie kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnej i nie miała na celu pokrzywdzenia członków Spółdzielni.

Stosownie do wyniku sprawy Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej koszty zastępstwa procesowego, na podstawie art. 98 k.p.c.

W złożonej od tego wyroku apelacji powód zarzucił:

1) naruszenie przepisów praw procesowego tj.:

a) art. 248 k.p.c., w zw. z art. 227 k.p.c. wskutek niewydania przez Sąd zarządzenia zobowiązującego pozwaną do złożenia dowodów żądanych przez powoda w pozwie, przez co powód nie mógł na ich bazie wprost dowodzić słuszności żądania,

b) art. 300 § 1 k.p.c. w zakresie zarządzenia przez Sąd I instancji rozprawy z obowiązkowym stawiennictwem stron, w celu ich przesłuchania w dniu 18 marca 2015 r. podczas której Sąd odbierał wyjaśnienia od pełnomocnika procesowego pozwanej, zamiast od obecnych członków Zarządu,

c) art. 328 § 2 k.p.c. w zakresie sprzeczności dokonanych przez Sąd ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez niewskazanie przepisów prawa przy zarzucaniu powodowi nietrafności szeregu jego zarzutów, nie odniesienia się w ogóle do kwestii tzw. zasady równości względnej podziału zysku, pominięcia ustawowego wyłączenia z udziału w zysku wspólnot mieszkaniowych, skutków prawnych braku wskazania w uchwale członków i ich udziałów w zysku, pozbawienia członków prawa dysponowania ich skonkretyzowanym udziałem w zysku, bez wskazania podstawy prawnej i przeniesienie tego prawa na rzecz Rady Nadzorczej,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

a) art. 405 k.c., w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zakresie w jakim ustawa wyklucza udział w zysku właścicieli lokali we wspólnotach mieszkaniowych, zasilenie nim tego mienia odrębnego,

b) art. 405 k.c., w zw. z art. 18 § 7 i art. 18 § 1 Prawa Spółdzielczego i oraz art. 140 k.c. w zakresie w jakim, w obrębie tego samego prawa - do udziału w zysku, w spółdzielczości niemieszkaniowej i mieszkaniowej, uznając w tej drugiej, że art. 5 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, znosi potwierdzoną orzecznictwem Sądu Najwyższego zasadę tzw. równości względnej udziałów członków w zysku, związaną w szczególności z tymi członkami lub ich następcami prawnymi, którzy poprzez wkłady budowlane sfinansowali tę część majątku Spółdzielni, która stanowi źródło zysku,

c) art. 18 § 1 Prawa Spółdzielni w zw. z art. 18 § 7 Prawa Spółdzielczego w zakresie w jakim, podział na wszystkich członków spółdzielni zysku z wynagrodzenia za lokalnie ustanowioną służebność, bez wykluczenia nieuprawnionych członków lub - o ile wszyscy członkowie są uprawnieni do udziału w zysku, zróżnicowania finansowego ich udziałów - na rzecz zdecydowanie większych udziałów tych członków, którzy zapłacili wkładami budowlanymi za m.in. działkę obciążoną służebnością i z zasady słuszności członków większego udziału członków posiadających prawa do lokali w budynkach pobliskich temu ograniczeniu tj. przy ul. (...) - godzi w zasadę równości i słuszności,

d) art. 18 § 2 pkt 5 Prawa Spółdzielczego i art. 5 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zw. z art. 30 Prawa Spółdzielni i art. 60 k.c. - w zakresie, w jakim uchwała dzieląca zysk, bez wskazania imiennie uposażonych członków i przypadających im udziałów, wystarczająco wyraża wolę, lub stanowi czynność pozorną,

e) art. 46 § 1 pkt 1 Prawa Spółdzielni, w zw. z art. 42 § 2 Prawa Spółdzielni - w zakresie, w jakim uchwała:

- przenosi prawo do dysponowania udziałem w zysku na Radę Nadzorczą,

- wyklucza zaliczenie zadłużonym członkom ich udziału w zysku na poczet ich zaległych zobowiązań w opłatach eksploatacyjnych poprzez potrącenie przez Zarząd z mocy art. 498 k.c.

f) wyklucza prawo zadysponowania przez członków ich udziałem w zysku, awansem na poczet ich bieżących zobowiązań w opłatach eksploatacyjnych,

g) sprzecznie z ustawą udziela Radzie Nadzorczej prawo podejmowania decyzji planistycznych we wspólnocie mieszkaniowej,

h) art. 22 ust. 3 pkt 2 ustawy o własności lokali przez uznanie, że w ramach art. 46 § 1 pkt 1 Prawa Spółdzielczego, mieści się kompetencja Rady Nadzorczej do uchwalania przez nią planów gospodarczo – finansowych dla wspólnot mieszkaniowych i w ten sposób dysponowanie przez nią zyskiem, podczas gdy do wspólnot, z mocy art. 26 ust.1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w ogóle nie stosuje się przepisów Prawa Spółdzielczego i ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych,

i) art. 18 § 1 p.s., w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w zakresie w jakim, pozwana uznaje, że zastosowana przez nią równość bezwzględna udziału w zysku, polega na podziale go wprost proporcjonalnie do powierzchni użytkowej lokali, do których prawa posiadają członkowie,

j) art. 5 k.c., w zw. z art. 471 k.c. i art. 472 k.c. w zakresie podziału zysku poza członków posiadających prawa do lokali na (...), co jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego z racji dyskryminacji ekonomicznej z tytułu zaniedbań prawnych pozwanej i zignorowania celu umowy o budowę lokali.

k) art. 40 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych wobec legalizacji podziału zysku pochodzącego z objętego nim mienia, poza członków, którzy sfinansowali wkładami budowlanymi to mienie, pod ich cel mieszkaniowy.

W uzupełnieniu tej apelacji powód przytoczył w piśmie procesowym z dnia 18 listopada 2015 r. (k. 272 – 277) dodatkowe zarzuty tj.:

- sprzeczność zaskarżonej uchwały z art. 5 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych wobec dokonania podziału środków, które nie stanowią przychodu w rozumieniu tego przepisu.

W oparciu o przytoczone wyżej zarzuty powód wnosił o stwierdzenie nieważności przedmiotowej uchwały ewentualnie o jej uchylenie i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu z obie instancje lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wносиła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania za I i II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie mogła odnieść zamierzonych skutków prawnych.

W pierwszej kolejności należy ustosunkować się do najdalej idącego zarzutu, którego podzielenie skutkowałoby koniecznością stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały jako pozostającej w sprzeczności z art. 5 ust. 2 ustawy

o spółdzielniach mieszkaniowych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego przytoczona na poparcie tego zarzutu argumentacja nie jest jednak przekonująca.

Powód uzasadniał swoje twierdzenie tym, że środki uzyskane przez pozwaną spółdzielnię z tytułu ustanowienia na gruncie, stanowiącym aktualnie jej własność, służebności przesyłu nie mogą być zakwalifikowane jako przychód pochodzący z własnej działalności gospodarczej, powołując się na legalną definicję działalności gospodarczej, zawartą w art. 2 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, w świetle której ustanowienie służebności gruntowej nie spełniałoby określonych w tym przepisie wymogów.

Trzeba jednak zauważyć, że gdy chodzi o spółdzielnie mieszkaniowe to posiadają one szczególny status, jako przedsiębiorcy co wyraża się m. in. w tym, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 grudnia 2008 r. sygn. akt P 16/08 podmioty te nie mają zarobkowego charakteru i prowadzą swoją działalność na zasadzie non profit, co skutkuje koniecznością szerokiego ujmowania pojęcia działalności gospodarczej i odnoszenia jej do różnych form aktywności mających na celu pozyskanie środków finansowych.

W doktrynie wskazuje się, że przyjęte w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej pojęcie tej działalności nie jest doskonałe i trudno je traktować tylko w sposób literalny (vide: Cezary Kosikowski. Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej. Komentarz. (...) Warszawa 2013 r. s. 15).

Podzielenie stanowiska powoda, przy jednoczesnym wykluczeniu stosowania w niniejszej sprawie art. 5 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (o czym będzie jeszcze mowa) prowadziłoby do sytuacji w której okazałoby się że istnieją jeszcze inne przychody spółdzielni (niż pochodzące z jej działalności gospodarczej) odnośnie których nie zostało określone w ustawie, jakim celom mają one służyć, co byłoby sprzeczne z zasadą racjonalnego ustawodawcy.

Nie ma też racji skarżący, podnosząc argument, że wobec niezrealizowania przez pozwaną przewidzianego w art. 41 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych obowiązku doprowadzenia do wydzielenia z nieruchomości gruntów, które pozostaną w całości własnością spółdzielni (o których mowa w art. 40 tejże ustawy) oraz zwłoki pozwanej w dokonaniu przekształcenia praw do lokali tj. ustanowienia odrębnej własności lokali, władze spółdzielni powinny były rozdysponować uzyskane z tytułu ustanowienia służebności środki w sposób analogiczny jak w art. 5 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Przepis art. 5 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy przewiduje, że pożytki i przychody z nieruchomości wspólnej służą pokrywaniu wydatków związanych z jej eksploatacją i utrzymaniem, a w części przekraczającej te wydatki przypadają właścicielom lokali proporcjonalnie do ich udziałów w nieruchomości wspólnej.

Twierdzenie powoda, że gdyby spółdzielnia ustanowiła odrębną własność w nieruchomościach położonych przy ul. (...) to wówczas przebiegający w ich sąsiedztwie rurociąg znalazłby się w obrębie utworzonych (w następstwie tych czynności) nieruchomości wspólnych miało zupełnie gołosłowny charakter podczas gdy według pozwanej ustanowienie służebności będzie obejmowało tereny zabudowane urządzeniami infrastruktury technicznej – art. 40 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Nie mógł zatem ostać się powołany w piśmie z dnia 18 listopada 2015 r. zarzut powoda jakoby spółdzielnia usiłowała obejść art. 5 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, co uzasadniałoby stwierdzenie nieważności podjętej uchwały na podstawie art. 58 § 1 k.c. (k. 276).

Chybiony okazał się również zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 18 § 1 Prawa spółdzielczego w zw. z art. 18 § 7 Prawa spółdzielczego poprzez niewykluczenie z podziału zysku tych członków spółdzielni, którzy nie zapłacili wkładami budowlanymi za m. in. działkę obciążoną służebnością (w ramach tzw. (...)) i niezwiększenie udziału członków posiadających prawa do lokalu w budynkach mieszkalnych, położonych przy ul (...).

Nie do przyjęcia jest teza powoda, że zasady równości i słuszności przemawiają za uprzywilejowaniem tych członków spółdzielni, którzy w przeszłości sfinansowali zakup gruntu przez który przebiega rurociąg.

Na wstępie wypada zauważyć, że pozwana, w odpowiedzi na pozew, podnosiła, iż część wydatków na ten cel ponieśli w przeszłości również członkowie posiadający prawa do lokali w budynkach powstałych w ramach tzw. (...) (k. 68).

Do tej argumentacji powód się bliżej nie ustosunkował, utrzymując tylko, że całości znaczonego na szkicu terenu (kolorem pomarańczowym) została sfinansowana przez osoby uczestniczące w realizacji zadania inwestycyjnego – (...).

Co się zaś tyczy osób posiadających lokale w budynkach przy ul. (...) to jak już zostało to wcześniej wskazane brak jest dowodów, świadczących o tym, że wypełnienie przez pozwaną obowiązku przewidzianego w art. 21 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, we wskazanym tam terminie, spowodowałyby, że części rurociągu znalazłoby się w obrębie nieruchomości wspólnych. Powód interpretuje w specyficzny sposób zasadę równości względnej członków spółdzielni, dążąc do wyeliminowania w ogóle z podziału nadwyżki bilansowej pewnej grupy spółdzielców powołując się na przewidzianą w prawie spółdzielczym tzw. zasadę „zwrotu do zakupów” która nie przystaje do okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. Źródłem zysku, z którego pochodziła podlegająca podziałowi nadwyżka bilansowa było wynagrodzenie za ustanowienie służebności przesyłu na gruncie stanowiącym własność spółdzielni i powód pozostaje w błędzie twierdząc, że należało brać tu pod uwagę transakcje zawierane w przeszłości między członkami spółdzielni a spółdzielnią. Tym samym nie wchodzi tu w grę naruszenie art. 405 k.c. w zw. z art. 18 § 7 Prawa spółdzielczego i art. 140 k.c. Już tylko ubocznie należy zauważyć, że sporna uchwała nie wprowadza zasady równości bezwzględnej gdyż różnicuje proporcje, w jakich poszczególni członkowie będą partycypować w podziale nadwyżki (według powierzchni używanych przez nich lokali).

Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu skarżącego, że uchwała ta przenosi prawo dysponowania udziałem w zysku na Radę Nadzorczą Spółdzielni. W rzeczywistości organ ten będzie w powyższym zakresie pełnił jedynie czynności czysto wykonawcze, stosując się ściśle do zasad podziału nadwyżki określonych w tejże uchwale.

Cel, na jak została przeznaczona nadwyżka bilansowa jest zgodny z §78 ust. 3 statusu pozwanej spółdzielni i nie są przekonujące argumenty powoda o możliwości innego zadysponowania przez członków spółdzielni przypadającymi im kwotami.

Powód bezzasadnie też zarzuca, że w oparciu o przedmiotową uchwałę, Rada Nadzorcza ma kompetencje do uchwalania planów gospodarczo – finansowych dla wspólnot mieszkaniowych, co stanowi naruszenie art. 22 ust. 3 pkt 2 ustawy własności lokali. Wprawdzie w dacie podjęcia uchwały istniał jeden budynek przy ul. (...), w którym wyodrębnione zostały już wcześniej wszystkie lokale (vide: pismo pozwanej z dnia 18 lipca 2016 r. (k. 427 – 428) i zgodnie z art. 26 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych miały tu zastosowanie przepisy ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali mieszkalnych) ale nie oznacza to, że członkowie spółdzielni, będący właścicielami znajdujących się tam lokali nie są zobowiązani uczestniczyć w wydatkach związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni, które jest przeznaczone do wspólnego korzystania przez osoby zamieszkujące w określonych budynkach lub osiedlach (art. 26 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych).

W takich przypadkach w pokrywaniu wydatków, ale tylko związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości (o których mowa w art. 26 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych) bierze także udział – na takich samych zasadach jak osoby wymienione w art. 4 ust. 4 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych – ogół właścicieli tworzących wspólnotę mieszkaniową (vide Adam Stefaniak. Prawo spółdzielcze oraz ustawa o spółdzielniach mieszkaniowych, Komentarz – orzecznictwo (...)Warszawa 2013 r. s. 250). Nie było zatem przeszkód aby w podziale nadwyżki bilansowej uczestniczyli ci członkowie pozwanej spółdzielni, w której zasobach nie pozostają już zajmowane przez nich lokale i nie może być tu mowy o naruszeniu art. 405 k.c. w zw. z art. 26 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. W wyroku z dnia 26 czerwca 2013 r. sygn. kat II CSK 658/12 Lex (...) Sąd Najwyższy trafnie wskazał, że prawo uczestniczenia w korzyściach przewidzianych w art. 5 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych nie jest powiązane z posiadaniem prawa do lokalu mieszkalnego, podlegającego przepisem tej ustawy, lecz z członkostwem w spółdzielni.

Ustalony przez Walne Zgromadzenie Członków pozwanej Spółdzielni podział nadwyżki bilansowej nie narusza również zasad współzycia społecznego (art. 5 k.c.).

W gruncie rzeczy taka sytuacja miałaby miejsce wówczas gdyby doszło do wykluczenia części członków spółdzielni z udziału w zysku i musieliby oni cały czas regulować na rzecz Spółdzielni świadczenia, o których mowa w art. 26 ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w pełnej wysokości.

Z kolei zarzut naruszenia art. 40 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych nie wytrzymuje krytyki, gdyż wbrew stanowisku skarżącego w udziale w zyskach pochodzących z mienia Spółdzielni w postaci nieruchomości, które zostały tam przykładowo wymienione, nie mogą uczestniczyć tylko wskazani przez skarżącego członkowie spółdzielni (posiadający prawa do lokali w zasadzie (...)). Z racji tego, że jest to majątek co do którego prawo własności w znaczeniu cywilno – prawnym przysługuje spółdzielni jako osobie prawnej a nie poszczególnym jej członkom (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 1996 r. sygn. akt III CZP 152/95 publ. OSNCP 1996 nr 4 poz. 52) osobami uprawnionymi do uzyskania z niego korzyści powinni być wszyscy członkowie spółdzielni a nie jakaś pewna ich grupa. Dywagacje powoda odnośnie losu tego mienia w przypadku likwidacji spółdzielni wykraczają poza przedmiot niniejszego sporu.

Jeżeli natomiast chodzi o zarzut związany z naruszeniem przepisów prawa procesowego to wprawdzie Sąd Okręgowy dopuścił się pewnych uchybień ale nie mały one istotnego wpływu na trafność wydanego w sprawie rozstrzygnięcia.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. mógłby prowadzić do wzruszenia zaskarżonego wyroku tylko wówczas gdyby uzasadnienie takiego orzeczenia nie poddawało się kontroli instancyjnej. Tego rodzaju sytuacja nie zachodziła w niniejszej sprawie. Zawarte w wyroku motywy pozwalają ocenić Sądowi II instancji tok wyводу, który doprowadził Sąd Okręgowy do wydania orzeczenia.

Co się tyczy zarzutu naruszenia art. 300 k.p.c. to był on chybiony gdyż na rozprawie w dniu 18 marca 2015 r. Sąd Okręgowy nie przeprowadził dowodu z przesłuchania stron (art. 299 k.p.c.) lecz jedynie odebrał od powoda i pełnomocnika pozwanej oświadczenia odnośnie ich stanowiska co do zaistniałego sporu (k. 170 a.s.).

W nawiązaniu zaś do zarzutu naruszenia art. 248 k.p.c. powód nie wyjaśnia, które konkretnie dowody z dokumentów, nie dołączone do akt sprawy miałyby tu istotne znaczenie i dlaczego. Już na marginesie trzeba zgodzić się z zawartą w odpowiedzi na apelację uwagą pozwanej, że zakresem cytowanego wyżej przepisu nie można objąć oświadczeń, których złożenia od zarządu Spółdzielni domagał się powód.

Reasumując, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do wzruszenia zaskarżonego wyroku.

W niniejszej sprawie brak było przesłanek do stwierdzenia nieważności spornej uchwały jak również do jej uchylenia jako sprzecznej z postanowieniem statusu bądź z dobrymi obyczajami lub mającej na celu pokrzywdzenie członka.

W tym stanie rzeczy wniesioną apelację należało oddalić z mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania w instancji odwoławczej rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 1, art. 391 § 1 k.p.c.